

Minningarorð

Klaus Herman, cand. jur., deildarstjóri

Føddur 26. november 1928 Deyður 13. august 1990

Klaus Herman (vanliga nevndur Hermann) varð borin í heim 26.11.28 í Herning, elsti sonur Tage Herman, lektari, dr. phil. og Elsu Herman.

Aftaná studentsprógv frá Metropolitanskúlanum í 1947, tók hann logfrøðiligt embætisprógv í 1956 frá lærda háskúlanum í Keypmannahavn.

Í sinum ungdómi og serliga í lestrarárunum, har hann, sum nógvir føroyingar búðu á Studentagarðinum, var hann sera virkin í fleiri felagsskapum, eitt nú í «studentasamfundet», og ikki minst í Radikal Ungdom, hvørs ideologi, sum eg kendi Hermann, hevði ógvulig stóra ávirkan á hansara mentunarliga og samfelagsliga grundstøði í bæði persónligum og starvsligum sambandi.

Onki bendi helst tá á, at Hermann síðan skuldi koma at tæna føroyska samfelagnum meginpartin av hansara arbeiðslivi.

Sum aðrir nýklaktir logfrøðingar tá, fekk hann sær eina tíð, tvey hálvdagsstørv. Eitt sum fulltrúi hjá logfrøðingi og eitt sum fulltrúi hjá lögreluni, og hevur síðan greitt frá, at slík fjølbroytt útbúgving mangan síðan kom honum til góðar í tí føroyska samfelagnum, har fá sleppa heilt at spesialisera seg.

Síðan kom hann m.a. til «invalidforsikringsretten» í Keypmannahavn, har hann fekk gjølla innlit í, hvat góð umsiting er, og ikki minst fekk hann her lagt eitt gott fakligt grundstøvi undir tí, ið hann síðani fyrst og fremst fekk við — nevniliga sosiala økið.

33 ára gamal søkti og fekk Hermann í 1962 fulltrúastarv á Ríkisumboðsskrivstovu undir Mogens Wahl, ríkisumboðsmanni, sála.

Slík størv eru vanliga størv, sum fólk eru í nøkur ár, fyrri síðani at fara niður aftur.

Men ikki í Hermanns fori, hann fekk tokka til fólk og tjóð, lærði málið og kunnaði seg víða í søgu og mentan landsins (upplivdi so ofta at útlandingar, og

føroyingar við, vóru bilslir yvir hansara vitan um føroysk víðurskipti á nógvum ymiskum økjum).

Nær Hermann man hava tikið avgerð at verða verðandi her, veit eg ikki — men tey 16 árini vit kendust, havi eg so ikki hoyrt annað enn, at her kendi hann seg heima.

Hermann fekk, tá hann kom, sum sitt ábyrgdarøki sosiala umsitingina — eisini rópt Sosiala deild Ríkisumboðssins, sum húsaðist í seligum hølum, fyrst í Føroya Banka, síðani í Jonas Broncksgøtu.

Hesi árin og fram til 1975 ferdi Hermann, og góð fólk við honum, arbeiðið víðari fram ímóti at menna deildarinnar arbeiði til bæði at umsitja í traditionellum týðningi og til í stórum mun at veita einstaklinginum ráð og leiðbeining.

Sjónarmið sum tá á døgum ikki var ein sjálffylgja hjá embætismunnum og politikarum.

1. april 1975 gjordist sosiala umsitingin føroysk og Hermann fyrsti stjóri Almennastovunar.

Hann fekk við hesum ábyrgdina av einum stovni, ið ikki líktist

nøkrum øðrum í Norðurlondum — ein stovnur sum í einum skuldi verða primerkommunalur, amtskommunalur og harafturat sosialstýrslis og eitt vet av eini ráðharrastovu.

Hann, saman við starvsfeløgum, striddist við hesum fram til 1987, tá hann varð settur í annað starv, fyrri í mars 1988 at verða tilnevndur deildarstjóri í landsstýrinum fyrri størsta tænastuøkið landsins, nevniliga fyrri almanna- og heilsuøkið.

Í baksyni kann helst sigast, at ongín lóg, kunngerð, reglugerð o.t. á sosiala økinum í Føroyum síðan 1962 er órørd av Hermanns hond og anda, og tað er nú ikki so lítið, tá ið metast skal um avrikið.

Harafturat minnst helst leiðslur og stýri á ymiskum stovnum, eitt nú á handilsskúlanum, tekniska skúlanum, spælskúlanum, og fleiri afturat, Hermanns hjálpssemi, at veita ráð og vegleiðing sum menniskja og logfrøðingur.

Tey, sum halda seg hava staðið Hermann nær, hava helst øll eina kenslu av, at heilt inn til hansara slappst ikki — ein fjarstøða var — ikki

av stoltleika ella egin-kærleika — men heldur ein «skyhed», sum gjørdi, at vit flest øll hava havt samband við hann gjøgnum arbeiðið, sum einasta portrið til hansara.

Men í hesum samstarvi visti Hermann tá ofta tær dygdir mótevgeis starvsfeløgum alla staðni í «hierarkinum», sum vanligt er tekin um vinarlag, og ikki minst toleransa og tolesemi hansara visti ongín vinmaður betri.

Um minningarsamkomuna í Tinganesi, varð av lógmanni m.a. nevnt, at Hermann var góður í ráðum, og tað var hann í so nógvum, og ikki bert í víðurskiptum, ið hann beindeiðis hevði við at gera.

Hansara fjølbroytta vitan og drúgvu livsroyndir gjørdur, at vit vóru nógv, sum dag og dagliga leitaðu til hansara, og ikki havi eg verið avvístur nakrantið. Komandi verða helst nógv, sum av gomlum vana trýsta kenda telefonnummarið, áðrenn ein minnst, at hann ikki er longur.

Eftir Hermann sita vaksnar dotur Pernille og Tine (sum hann á sin stillisliga hátt var so errin av, og sum tey seinastu árinu gjørdur hann til ein lika so erpnan abba), mamma hansara og systkin, og verður teimum við hesum vist samkenslu minna.

Við hesum lýsi eg frið yvir minnið um Klaus Hermann.

Á Argjum
á Mariumessu
Tommy Petersen

Oluffa Enghamar 90 ár

Í dag 23. aug. verður Oluffa Enghamar 90 ár. Tað er ikki lætt at skilja fyrri okkum her í Fuglafirði, sum dagliga siggja hana gangandi her og sjálv útrætta síni ørindi, bæði til handils og annað, ella tú hittir hana sunnudag á veg til kirkju, so frísk og løtt eisini í sinnalag, so tað er hugnaligt at skifta orð við hana.

90 ár, tað má sigast at vera ein langur arbeiðsdagur, og eru tey fá, sum fáa ein so langan arbeiðsdag. Tey yngri árinu veit eg ikki nógv um hjá henni, men at Oluffa kemur frá einum góðum heimi, vísa bæði hennara andaligu og handaligu evnr, hon hevur.

Oluffa giftist við Niels Enghamar í Fuglafirði, ið sat einkjumaður. Niels var sjómaður og fekk nógv við heimaútróður, og at veiða sild, hetta mundi gera sitt til, at tey fyrst búsettust á Tínganesi. Tað tíðina var nógv sild at fáa á Skálafjørðinum, so tað munnu ikki vera so fáar tunnur, ið Oluffa hevur fingið til haldar, lagt og saltað.

Tey seinnu árinu búsettust tey í Fuglafirði, eisini her kom Oluffa at vísa, hvat hon kundi virka og fáa frá hondini. Tað tíðina tá ið Havsbrún kom og harvið nógv skip komu her at avreiða, tóku Niels og Oluffa seg saman og upprættaðu eina sjómansstovu í heimi teirra, soleið

is vóru hesi hjún virksom á so mangan hátt.

Og teirra trúfesti til kirkju og missionshús visti seg í teirra dagligu gongd og stuðuli til Guds hús.

Ímeðan Niels livdi og eisini aftaná at hann var deyður, tók Oluffa ímóti fólki at búgva, og eru tey mong, sum minnst aftur á teirra gestablíðni og mangan hugnaligar lötur í heimi teirra.

Tey allar seinastu árinu hevur kommunan nýtt hjallaran hjá Oluffu til kvøldskúla í bókbinding og sjálvandi var hon eisini ímillum, sum næmingur, tó vil eg siga mest sum hjálpar lærari, tí ikki var tað leingi, til hon við sinum hegni, kundi gera tað í gerað skuldi, hóast hon var komin langt upp í árinu, og vóru tað ikki so fáar bókur, sum vit næmingar fingur hjálp við frá henni. Tað var henni ein gleði at hjálpa, hennara góða heilsa og lætta sinnalag hevur verið við til at gjørt allar hesar samverur fyrri okkum næmingar, sera hugnaligar. Sum ein av teimum í hesar vetrar, havi verið saman við tygum, vil eg heilsa tygum frá okkum øllum, og ynskja tygum hjartaliga til lukku á 90 ára føðingardegi tygara og vit gleða okkum til komandi vetur.

Hjartaliga tillukku Oluffa, má Gud geva tygum eitt vakurt livskvøld.

Poul Martin